

[Sønderup.]

det, der er galt. Det nytter ikke, at produktionen går frem, hvis forbruget samtidig er for stort. Og hertil kommer så den uheldige prismæssige udvikling, hvor import- og eksportpriser udvikler sig i en for os afgjort uheldig retning.

Når så den højtærede statsminister prøver at bevise, at den økonomiske udvikling ikke er så faretruende og foruroligende, som jeg for mit vedkommende har givet udtryk for, så synes jeg, den højtærede statsminister overser, at den uheldige prismæssige udvikling, som jeg navnlig hæftede mig ved, og som i stedsde stigende grad vil komme til at gøre sig gældende fremover, kun i meget begrænset omfang indgår i de tal, som statsministeren opererer med. Statsministeren beskæftigede sig også indgående med mine bemærkninger om lønudviklingen og sagde, at jeg skulle være forsigtig med at rette bebrejdelser mod arbejderne. Ja, hvis den højtærede statsminister har fået den opfattelse af mine bemærkninger, at de tilsigtede bebrejdelser mod arbejderne, så er det rigtig nok ikke for tidligt, at jeg får ham korrigeret i så henseende. Jeg sagde tværtimod, at jeg under alle den bedst mulige indtjening. Men jeg føjede ganske vist til, at såfremt der skulle være hold i en lønstigning, måtte forudsætningen derfor være skabt forinden; ellers blev det kun en stakket glæde, man fik ud deraf, for så oplevede man i det lange løb kun, at det omsatte sig i pristigning, og så var man jo forsåvidt lige vidt — det tror jeg dog den højtærede statsminister vil give mig ret i.

Så beskæftigede den højtærede statsminister sig i sin omtale af den lønmæssige udvikling med visse procentberegninger. Ja, vel er det såre godt med sådanne procentberegninger, men det afgørende for det resultat, man kommer til, er dog det udgangspunkt, man benytter. Når således den højtærede statsminister prøver at drage en sammenligning mellem indtægtsstigninger for landbrugere og for arbejdere, er stillingen dog den, at landbrugets indtægter i 30erne lå så lavt, at en stigning udregnet i procent må blive forholdsvis større for landbruget, end tilfældet er for arbejderne, der på det tidspunkt havde fået ret betragtelige lønforhøjelser. Jeg kan da heller ikke i den forbindelse undlade at minde om et ordskifte, der fandt sted for år tilbage her i tinget mellem den højtærede landbrugsminister og kommunisterne, hvor den højtærede landbrugsminister var ude for en lignende procentberegning som den, statsministeren her i aften har betjent sig af. Jeg

kan fastslå, at de modargumenter, som landbrugsministeren i den forbindelse benyttede, lå så afgjort på linie med dem, jeg har brugt her. Den betragtning, som ministeren på det pågældende tidspunkt gjorde gældende, gik netop ud på, at landbrugets indtægter i 30erne var så fantastisk lave, at en procentvis sammenligning med andre erhverv og med arbejderne måtte forekomme urimelig.

Det var en interessant og også — jeg kan godt give den højtærede statsminister den indrømmelse — en morsom karakteristik, den højtærede statsminister gav af en eventuel ny regerings sammensætning. Der er intet at sige til, at en statsminister er glad for sit eget ministerium, men jeg vil dog i al venskabelighed advare den højtærede statsminister imod at tro, at den omstændighed, at han fortsat sidder som statsminister og måske vil sidde et betragteligt tidrum fremover, ikke forhindrer, at det skulle være muligt at finde egnede folk til at afløse de nuværende ministre.

Ole Bjørn Kraft: Den højtærede statsminister søgte i sin svartale til mig med en række tal at bevise, hvor glimrende det var gået for landet under den nuværende regering. Ministeren må undskylde mig, men jeg synes, at alle disse tal, løst udrevne af Statistiske Efterretninger som de er og med meget ringe indbyrdes sammenhæng, ikke har så forfærdelig stor interesse i forbindelse med det, vi her diskuterer.

Der er måske et enkelt tal, jeg gerne vil gøre en bemærkning om. Statsministeren fandt i seddelomløbet et udtryk for, at der ikke havde fundet nogen inflatorisk udvikling sted i hans regeringstid, men statsministeren ved dog sikkert, at det ikke er seddelomløbet, men først og fremmest priserne, der er kendetegnet på inflation. At vi i dag har samme seddelomløb, som da regeringen tiltrådte, tror jeg ikke interesserer så meget. Dengang var vi inde i en fremadskridende saneringsperiode, som førte til, at vi i juli 1949 var nede på et seddelomløb på 1 450 mill. kr. Det senest offentliggjorte tal er 1 540 mill. kr. Fra februar 1949 til februar 1950 er der en stigning fra 1 496 til 1 531 mill. kr. I den samme periode er de private bankers kassebeholdning steget fra 910 til 1 142 mill. kr. Disse tal beviser simpelthen, at statsministerens skildring af den stedfundne udvikling ikke holder stik.

Det er muligt, at de tal, statsministeren nævnte, kan trøste ham selv, jeg tror ikke, de trøster landet. Thi de kendsgerninger, som foreligger, og som jeg understregede i mit første indlæg, er, at vi har haft to rekord-